

[Kurt Hansen.]

går til bestemte virksomheder, og nogle skal bruges til miljøbekæmpende foranstaltninger — alt sammen noget, man kan samle under én hat og sige: her er ensidigt tale om tilskud til kapitalejerne.

Hele den ideologi, som socialdemokratiet bygger på, tager jo meget klart sigte på, at vi skal producere os ud af krisen ved at indføre den ene tilskudsordning efter den anden. Ja men hvad bliver disse tilskudsordninger så brugt til? De bliver i overvejende udstrækning brugt til bortrationalisering, produktionsintensivering, nyere maskiner, hurtigere maskiner, færre arbejdere og endnu mere produktion. Enhver kan jo se, at bare på lidt længere sigt vil det kunne føre til en endnu større arbejdsløshed. Den lapperipolitik, som socialdemokratiet praktiserer, fører kun til, at krisen på lidt længere sigt vil komme forværret igen, og den lapperipolitik giver netop et meget klart indtryk af de indbyrdes modsætninger under hele det kapitalistiske system.

Ingen levende sjæl kunne jo forestille sig, at nogen ville være imod fornuftige tekniske fremskridt, og det er vi heller ikke fra venstresocialisternes side, men det er bare helt oplagt, at de tekniske fremskridt, vi oplever i dag, kun bliver brugt til én ting, nemlig til en yderligere tempoopskrining, en yderligere forringelse af arbejdsforholdene for dem, der stadig væk er ude i arbejde. Det er klart, at vi naturligvis under andre samfundsforhold ville gå ind for, at man skulle udbygge de tekniske maskiner, og at vi skulle have bedre muligheder for at få ordentlige arbejdsforhold ved at bruge teknikken på en fornuftig måde, men det har jo vist sig gennem masser af erfaringer, at det er en illusion at tro, at noget sådant kunne gøre sig gældende i et kapitalistisk samfund.

Jeg vil godt lige knytte lidt an til HT-konflikten. Det gjorde hr. Glensgård et stort nummer ud af og fortalte os, hvor meget landet mistede, hvor meget de forretningsdrivende mistede, hvor meget forlystelsesbranchen mistede, og det mest interessante ved hr. Glensgårds indlæg var de bekymringer, han gjorde sig for arbejderne. Vi fik også at vide, hvor meget de mistede, og det var jo ganske katastrofalt.

Grupperne af erhvervsdrivende i forlystel-

sesbranchen kan jeg rolig lade hr. Glensgård lefle for alene. Det behøver jeg ikke gå med ham i. Men det er noget helt andet i forhold til de arbejdere, som man nu heroppefra prøver på at få det til at se ud som om man rammer, de arbejdere, der ikke kan komme på arbejde. Naturligvis bliver de da ramt, men de bliver ramt under andre forhold end dem, hr. Glensgård nævner. Der er nemlig ikke tale om, at de ensidigt vender sig mod denne konflikt. Man har i meget stor udstrækning set den solidaritet i hele arbejderklassen, set, hvordan de har bakket op.

Men hvad er det, der gør, at chaufførerne strejker? Da chaufførerne før omlægningen inden for HT spurgte entreprenørvognmændene: hvad betyder omlægningen konkret? fik man et valent svar, man fik et vattet svar. I dag kan man vist rolig slå fast, at man har fået konsekvenserne ved omlægningen at føle. Den lønforhøjelse, der var stillet i udsigt, er blevet modregnet ved, at alle andre tillæg er mistet. Arbejdsforholdene er blevet meget hårdere. I den nye zoneordning er der overhovedet ikke blevet taget hensyn til det forældede materiel og de gamle køreplaner, der findes på mange af de ruter, der ligger inden for omegnsområdet.

I første omgang var det altså chaufførerne, der fik et nyt system trukket ned over hovedet. I dag er det lønarbejderne, de lønarbejdere som hr. Glensgård havde så stor bekymring for før, der kommer i klemme, samtidig med at det selvfølgelig også er en hård belastning for pensionisterne. Buschaufførerne ønsker naturligvis ikke, at disse mennesker skal komme i klemme. Det, de kæmper for, er rimelige arbejdsforhold og rimelige lønforhold.

Til allersidst vil jeg godt lige sige, at nu har vi været konsekvente modstandere af arbejdsretten i al den tid, vi har eksisteret som parti. Jeg ved ikke, om det her er noget nyt for alle i denne sal, men jeg kunne tænke mig, det ville være det for mange. I dag for ca. 1/2 time siden har arbejdsretten gjort arbejdet frit, og på den baggrund føler jeg mig foranlediget til at spørge enten arbejdsministeren eller statsministeren: kan man give en konkret garanti for, at der ikke vil blive sat strejkebrydere ind, der skal komme til at køre under politibeskyttelse?